

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 5009/05
19.01.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Borivoja Bunjevačkog i Zoje Popović, članova veća, sa savetnikom Ljiljanom Petrović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca DOO "AA", protiv rešenja tuženog Ministarstva finansija Republike Srbije – Uprave carina 01/11 br. U/II-729 od 01.7.2005. godine, u predmetu carine, nakon održane nejavne sednice veća na dan 19.1.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONŠTAVA rešenje Ministarstva finansija Republike Srbije – Uprave carina 01/11 br. U/II-729 od 01.7.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Carinarnice Zrenjanin br. Up.-09-541/6-2004 od 30.3.2005. godine, kojim je u smislu čl. 239. tač. 1. Zakona o opštem upravnom postupku, a u postupku izvršenja rešenja Komisije za žalbe uprave carina 011/11 br. U/II-640 od 15.9.2004. godine, kojim je poništeno rešenje carinarnice Up.-09-541/4-2004 od 25.6.2004. godine, ponovljen je postupak uvoznog carinjenja robe okončanog po JCI J1 br. 222 od 04.2.2002. godine CI Zrenjanin, u delu utvrđivanja vrednosti robe i obračuna carine i drugih uvoznih dažbina, gde su izmenjeni podaci u pogledu vrednosti robe uvozna ocarinjene po predmetnom JCI J1 i obavezan je žalilac da plati iznos od 89.765,93 dinara, na ime manje plaćene carine i dažbine za carinsko evidentiranje za predmetnu robu ocarinjenju po navedenoj JCI J1, a sa razloga navedenih u obrazloženju rešenja.

Tužilac tužbom osporava rešenje tuženog organa zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene zakona, pa predlaže da se isto poništi. Navodi da je uvoz po predmetnom carinskom dokumentu izvršio na osnovu potpune, valjane i originalne dokumentacije, koja je, kao takva, podneta od strane ino-pošiljaoca, firme "BB" i overena pečatom holandske carine, i pratila je robu od vv do gg. Osporava valjanost dokumentacije, tj. računa na koji se carinarnica poziva, a prema kojem je vrednost uvezene robe 10.421,36 EUR-a i ističe da osim fakture koja je priložena prilikom carinjenja nikada nije primio niti zna za postojanje bilo kakve druge, a za postojanje fakture na koju se poziva tuženi saznao je tak po dobijanju prvostepenog rešenja. Istovremeno ukazuje da nije jasno na koji način je carinarnica ovaj račun pribavila, te osporava i originalnost istog. Ukazuje da je originalni račun podnet uz carinski dokument prilikom uvoznog carinjenja. Ističe prigovor zastarelosti vođenja postupka, tj. naplate neobračunatih uvoznih dažbina i navodi da je Carinarnica postupak mogla provesti jedino primenom čl. 139. Carinskog zakona, kao i to da u ovoj carinsko-upravnoj stvari ne postoji rešenje po kojem bi se mogao ponoviti postupak.

Tuženi organ je izjašnjavajući se na navode tužbe, u svom odgovoru na tužbu, ostao u svemu pri razlozima iznetim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Nakon ocene navoda tužbe, razloga osporenog rešenja, odgovora na tužbu i celokupnih spisa predmeta ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao da je tužba osnovana.

Prema razlozima osporenog rešenja žalba nije osnovana jer je Carinarnica, postupajući po primedbama iznetim u rešenju Komisije za žalbe uprave carina br. U/II-640 od 15.9.2004. godine, pravilno primenila odredbe čl. 239. st. 1. tač. 1. Zakona o opštem upravnom postupku, u vezi čl. 140. Carinskog zakona i pravilno ponovila postupak uvoznog carinjenja robe okončan po JCI J1 br. 222 od 04.2.2002. godine CI Zrenjanin, te utvrdila novu carinsku osnovicu za uvezenu robu, prema kojoj je izvršila nov račun carine, pa je za razliku neobračunatih uvoznih dažbina pravilno obavezala žalioca na plaćanje iznosa bliže navedenog u dispozitivu prvostepenog rešenja. Ovo stoga, jer je službenim putem, od carinskih organa Kraljevine Holandije pribavila fakturu overenu da je verna originalu istog broja, datuma za istu robu koja je ocarinjena, a po kojoj fakturi je vrednost uvezene robe iskazana u iznosu od 10.421,36 EUR-a umesto na iznos od 4.235,41 EUR-a, koliko je žalilac u postupku carinjenja prijavio. Kako pribavljeni račun predstavlja novi dokaz u odnosu na već izvedene dokaze Carinarnica je rešenje donela primenom čl. 239. st. 1. tač. 1. Zakona o opštem upravnom postupku. Osporenim rešenjem, ocenjeno je i istaknut prigovor zastarelosti sprovođenja postupka kao neosnovan, a sa razloga što odredbama čl. 140. Carinskog zakona nije isključena mogućnost primenjivanja vanrednih pravnih sredstava propisanih Zakonom o opštem upravnom postupku, kao ni za konkretni slučaj ponavljanja postupka po JCI koja ima karakter konačnog upravnog akta.

Sud je cenio navode tužbe o zastarelosti vođenja postupka naknadnog obračuna uvoznih dažbina i nepostojanje konačnog rešenja po kojem bi se mogao ponoviti postupak, pa nalazi da ovi nisu osnovani, te da pravilno tuženi

konkretnog rešenja po kojem bi se mogao ponoviti postupak, pa nalazi da ovi nisu osnovani, te da pravilno tuženi zaključuje da odredbe čl. 140. Carinskog zakona, za carinsko-upravni postupak, ne isključuju mogućnost primene vanrednih pravnih sredstava propisanih odredbama Zakona o opštem upravnom postupku, pa ni ponavljanje postupaka primenom odredaba čl. 239. pomenutog zakona. Takođe, pravilno tuženi zaključuje da jedinstvena carinska isprava, overena i izdata od strane nadležnog organa predstavlja upravni akt, budući da je izdata po zahtevu stranke, nakon provedenog postupka.

Međutim, po oceni suda osnovano tužilac tužbom osporava pravilnost sprovedenog postupka, a time i zakonitost utvrđene obaveze. Naime, prama stanju u spisima predmeta ponovljeni postupak je pokrenut i sproveden po službenoj dužnosti, u kojem postupku je Carinarnica na osnovu naknadno pribavljene fotokopije fakture, koja je ispostavljena od istog prodavca, za istog kupca (uvoznika u konkretnom slučaju), pod istim brojem, od istog datuma, za istu robu i istu količinu prema vrstama cveća, ali na veću vrednost, donela rešenje kojim je obavezala tužioca na uplatu manje plaćenih uvoznih dažbina. Pri navedenom, i po oceni ovog suda, osnovano tužilac osporava tužbom valjanost i verodostojnost dokumentacije na osnovu koje je prvostepeni organ doneo svoju odluku imajući u vidu da su se carinski organi, kao dokaz na kome su zasnovali svoje odluke pozvali na fotokopiju fakture, za koju tvrde da je overena i verna originalu br. 12291 od 01.2.2002. godine, koja se nalazi u spisima ovog predmeta. Osim navedenog, u spisima predmeta nema dokaza o tome kada je i na osnovu čega tuženi došao do saznanja da je u postupku predmetnog carinjenja upotrebljena faktura sa umanjenim iznosima cena u odnosu na cene iz fakture pribavljene od carinske administracije Holandije, kao ni o tome na koji način je i od koga pribavio spornu fotokopiju fakture, odnosno nema propratnih službenih akata (sa označenim nazivom organa, službenim brojem, datum donošenja, potpisom ovlašćenih lica i pečatom organa), kojima bi se mogla dokazivati zvanična - službena korespondencija između carinskih organa i carinske administracije Kraljevine Holandije, pa samim tim i tačnost navoda priložene fotokopirane fakture. Zbog navedenih nedostataka, i po nalaženju ovog suda, tuženi organ nije doveo u sumnju originalnost, odnosno valjanost fakture koju je tužilac priložio u postupku carinjenja robe.

Imajući u vidu da je na napred navedene nedostatke tužilac ukazivao u upravnom postupku pre donošenja ožalbenog rešenja, u žalbi izjavljenoj na prvostepeno rešenje Carinarnice, kao i u podnetoj tužbi, a da tuženi te navode nije cenio, na navedeni način učinjena je povreda pravila postupka iz čl. 235., a u vezi čl. 199. st. 2. Zakona o opštem upravnom postupku, prema kojima se u obrazloženju drugostepenog rešenja moraju oceniti i svi navodi žalbe, pri čemu obrazloženje rešenja treba da sadrži, između ostalog i razloge zbog kojih nije uvažen koji od zahteva stranke, pravne propise i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na rešenje kakvo je dato u dispozitivu.

Stoga je, u ponovnom postupku potrebno otkloniti navedenu povredu pravila postupka i oceniti sve dokaze priložene uz žalbu i navode iznete u žalbi, a na osnovu potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja doneti pravilno i na zakonu zasnovano rešenje.

Sa napred iznetih razloga, nalazeći da je osporenim rešenjem povređen zakona na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je, primenom čl. 61. st. 2. u vezi čl. 38. st. 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96), odlučio kao u dispozitivu ove presude, s tim što su primedbe suda obavezne za tuženi organ, u smislu odredbe čl. 61. istog zakona.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 19.1.2006. godine, U. 5009/05

Zapisničar, Predsednik veća - sudija

Ljiljana Petrović, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

JK